



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Censvra Sacrae Facultatis Theologiae Parisiensis, In
Librum cui titulus est: La Défense de l'authorité de N. S.
P. le Pape, ..., contre les erreurs de ce temps, Par Iacques
De Vernant, à Mets, 1658**

Université <Paris> / Faculté de Théologie

Parisiis, 1665

Avthoritate Sacrae Scripturae, Conciliorum, Sanctorum Patrum Ecclesiae,
& veterum Theologorum confirmatur Censurae veritas. Pro quintâ
Propositione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14744



AVTHORITATE SACRÆ SCRIPTVRÆ,
 Conciliorum, Sanctorum Patrum Ecclesiæ, &
 veterum Theologorum confirmatur Censuræ
 veritas.

Pro quintâ Propositiōe.

EGo rogabo Patrem, & alium Paraclerum dabit vobis, ut maneat vobiscum in æternum, Spiritum veritatis. *Ioannis decimo quarto.*

Vbi enim sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum. *Matth 18.*

Visum est Spiritui Sancto & nobis. *Act. 15.*

Ex Concilij Sardicenis Epistolâ.

Est enim qui præsidet Ecclesijs Deus, & pro nobis omnibus mortē oppetit.

Concilium Carthaginense sext. Epistola ad Cœlestinum Papam nec unicuique Provinciæ gratiam Sancti Spiritus defuturam, qua æquitas à Christi Sacerdotibus prudenter videatur & Constantissimè teneatur maximè unicuique concessum est, si iudicio, offensus fuerit cognitorum, ad Concilia suæ Provinciæ vel etiam universale provocabit, nisi fortè quisquam est qui credat unicuilibet posse exanimis inspirare iustitiam & innumerabilibus congregatis in Concilium Sacerdotibus denegare.

Concilium Ephesinum part. 2. Act. 2.

Spiritus Sancti testatur præsentiam congregatio Sacerdotum. Verum est enim quod legimus, quia nec potest veritas mentiri, cuius in Evangelio ista sententia est: Vbi duo vel tres congregati fuerint in nomine meo, ibi & ego sum in medio eorum. Quod cum ita sit, si nec huic tam brevi numero Spiritus Sanctus deest, quomodo magis eum interesse credimus, quando in unum convenit tanta turba Sanctorum? Sanctum namque est pro debitâ sibi veneratione Concilium; in quo utique nunc Apostolorum frequentissimè, illius quam legimus, congregationis aspicienda reverentia est. Nunquam his defuit magister, quem receperant prædicandum. Adfuit his semper Dominus & magister: sed nec docentes à suo doctore deserti sunt unquam. Docebat ille qui miserat, docebat qui dixerat quid docerent, docebat qui in Apostolis suis se confirmat audiri.

D. Leo Epist. ad Theodoretum Episcopum Cyri.

In nullo ab illis, quas Spiritus Sancti divinitas in Chalcedonensi Concilio protulit, fidei regulis recedentes, inter utrumque hostem, novellæ perfidiæ sermonem nostrum cum omni cautelâ libremus: non jam (quod absit) tanquam de dubijs disceptantes, sed auctoritate suâ, quæ benè definita sunt

adstruentes: cum & in Apostolicæ Sedis Epistolâ, universalis sanctæ Synodi assensu firmatâ, tanta divinæ autoritatis testimonia noverimus esse congesta: ut nullus queat ulterius dubitare, nisi qui sibi met ipsi errorum tenebras inferre maluerit: cum Synodalia gesta, vel quibus primùm definitio fidei legitur esse formata, vel quibus præfatæ litteræ Apostolicæ Sedis, etiam tuæ fraternitatis studio defensæ sunt, & maximè ad piissimos Principes totius Concilij allocutio, tot sit præcedentium Patrum testimonijs roborata: ut quamvis imprudenti ac pertinaci animo, si tamen non jam cum diabolo pro suâ impietate damnatus est, valeant suadere.

Leo Epist. LXXIII. ad Leonem Augustum.

Quod opus virtutibus vestris, gloriæque conveniens, celerem & Deo placitum habebit effectum: si apud sanctam Chalcedonensem Synodum de Domini Christi Incarnatione firmatâ, nullâ permiseritis retractatione pulsari: quia in illo Concilio per Spiritum Sanctum congregato, tam plenis atque perfectis definitionibus cuncta firmata sunt, ut nihil ei regulæ, quæ ex divinâ inspiratione prolata est, aut addi possit, aut minui.

D. Leo Epistolâ LXXVIII. ad Leonem Augustum.

Quamvis ergò multùm per omnia de Pietatis Vestræ corde confidam, & per inhabitantem in vobis Spiritum Dei, satis vos instructum esse perspiciam: ne fidei vestræ in eo adnitar obedire, ut aliquos de fratribus meis dirigam, qui apud vos præsentia mea instar exhibeant, & quæ sit Apostolicæ fidei regula, licet (ut dixi) vobis benè sit nota, demonstrent: patefacientes in omnibus & probantes, non esse omninò inter Catholicos computandos, qui definitiones venerabilis Synodi Nicænæ, vel sancti Chalcedonensis Concilij regulas non sequuntur: cum utrorumque sancta decreta ex Evangelico & Apostolico sit manifestum fonte prodire, & quicquid non est de irrigatione poculi Christi, poculi esse viperei. Prænoscat igitur Pietas Vestra, venerabilis Imperator, hos, quos spondeo dirigèdos, non ad confligendum cum hostibus fidei, nec ad certandum contra illos à Sede Apostolicâ profecturos: quia de rebus & apud Nicæam, & apud Chalcedonam (sicut Deo placuit) definitis, nullum audemus inire tractatum, tanquàm dubia vel infirma sint, quæ tanta per Spiritum Sanctum fixit autoritas.

D. Leo Epistolâ LIII ad Anatolium Constantinopolitanum Episcopum.

Tanquàm refutari nequeat, quod illicitè voluerit multitudo, & illa Nicæanorum Canonum per Spiritum verè Sanctum ordinata conditio in aliquâ unquam sit parte solubilis.

D. Leo Epistolâ LV.

In omnibus Ecclesiasticis his legibus obsequentes, quas ad pacificationem omnium Sacerdotum, per trecentos decem & octo Antistites Spiritus Sanctus instituit: ita ut etiam si multò plures alij, quàm illi statuere decernerent, in nullâ reverentiâ sit habendum, quicquid fuerit à prædictorum constitutione diversum.

In 3. parte Concilij Chalced. legitur Epistola Valentini Episcopi Philopopolis ad Leonem Imperatorem, in quâ hac habentur.

De sancto verò & universali Chalcedonenſi Concilio, cujus Princeps non homo, ſed Chriſtus, qui eſt ſuper omnia Deus & Rex æternus, deinde Paſtores totius orbis extitère Doctores, præſentibus eis & ſacraſſimo veſtro Senatu, & culmine eminentium poteſtatum, & divæ memoriæ ter-beato Principe Marciano, omnibus obſignantibus hanc eſſe pietatis viam, Patrumque fidem impollutam & immutabilem, Sanctorumque Apoſtolorum doctrinam in nullo mutatam, neque diſcordantem expoſitæ fidei à Sanctis Patribus in Nicæno Concilio congregatis: cum utique ea doceat ſimul & alleget, & apertè ab omni hæreticâ noſtâ diſcernat. In hæc ergò perduramus, hanc tenemus, & ea quæ in eâ ſunt explanata, intransgreſſibiliter obſervamus, omnemque hæreticam pravitatem abominamur, Deo ſemper hymnos pacificos exolventes, qui nobis cuſtodem rectæ fidei veſtram potentiam condonavit.

Gregorius 1. Epist. 24. Libri primi.

Propterea quia corde creditur ad juſtitiam, ore autem confeſſio fit ad ſalutem, ſicut ſancti Evangelij quatuor libros, ſic quatuor Concilia ſuſcipere & venerari me fateor. Nicænum ſcilicet, in quo perverſum Arii dogma deſtruitur. Conſtantinopolitanum quoque, in quo Eunomij & Macedonij error convincitur. Ephelinum etiam primum, in quo Neſtorij impietas judicatur. Chalcedonenſe verò, in quo Eutycetis Dioſcorique pravitas reprobat, totâ devotione complector, integerrimâ approbatione cuſtodio, quia in his velut in quadrato lapide, ſanctæ fidei ſtructura conſurgit, & cujuſlibet vitæ atque actionis exiſtat, quiſquis eorum ſoliditatem non tenet, etiam ſi lapis eſſe cernitur, tamen extrâ ædificium jacet.

Ioannes 8. Epist. CCIV.

Sed quia Synodali cum decreto pro ſuis negligentijs, præſumptionibus ſicut ipſa benè cognoviſcis, excommunicaviſcis, abſque eorumdem Fratrum, & Coëpiſcoporum noſtrorum, cum quibus in eam excommunicationis ſententiam promulgaviſcis, conſenſu, & voluntate nunc abſolvere nolumus, ne ab his, qui vel deſiderio, vel negligentia Eccleſiaſtica diſciplinam contemnunt, & multa non præſumenda præſumant, Canonicum parvi pendatur judicium. Porro cum denominatam Synodum, quam, ſecundum ſacros Canones, Spiritu Dei conditos, quarto Idus Octobris, Domino annuente celebraturi erimus, vel ipſe venerit, vel è latere ſuo, venerabiles Conſratres, & Coëpiſcopos ſuos direxerit, qui nobis, & Sanctæ Synodo de his, qui illi objecta ſunt, idoneè ſatiſfaciant.

Concilium Conſtantiense ſeſſione 4.

In nomine ſanctæ & individuæ Trinitatis, Patris, & Filij, & Spiritus Sancti, Amen. Hæc ſanctæ Synodus Conſtantiensis generale Concilium faciens, pro extirpatione præſentis ſchiſmatis, & unione, & reformatione Eccleſiæ Dei in capite, & in membris fienda ad laudem Omnipotentis Dei, in Spiritu Sancto legitimè congregata, ad conſequendum facilius, ſecurius, liberiùs, & ulterius unionem, & reformationem Eccleſiæ Dei ordinat, diſponit, ſtatuit, decernit & declarat, ut ſequitur.

Et primò declarat, quod ipsa Synodus in Spiritu Sancto congregata legitime, generale Concilium faciens, Ecclesiam Catholicam militantem representans, potestatem à Christo immediatè habet, cui quilibet cujuscumque statûs vel dignitatis, etiam si Papalis existat, obedire tenetur in his quæ pertinent ad fidem, & extirpationem di& schismatis, & reformationem generalem Ecclesiæ Dei in capite & in membris.

Ex Epistolâ Universitatis Parisiensis, oblatâ Carolo sexto, anno 1394.

Sed jam iterum aliud ab æmulis audimus obstrepi: quis, inquit, dabit auctoritatem Concilio? in promptu responsio est, eam dabit consensus omnium fidelium, dabit Christus in Evangelio, dicens: Vbi cumque duo vel tres in nomine meo congregati super terram, &c. & Domini jussus ad Moysen in Deuteronomio: si, inquit, difficile & ambiguum apud te judicium esse perspexeris, & videris verba variari, venies ad Sacerdotes Levitici generis; quæresque ab eis, qui indicabunt tibi judicij veritatem.

Ex Epistolâ Synodali Concilij Basileensis.

Ipse Spiritus Sanctus astitit medius iudex & arbiter quid in Ecclesiâ Dei tenendum & agendum sit. Vel fortè verbum illud: aderit planè Spiritus Sanctus. Ipse erit dux & Rector Concilij, perfectè illuminaturus corda hominum, ut viam ambulent Charitatis, & pacis. Nobis autem est gratissimum & suavissimum, illum nobis iudicem & ducem constitui, quem nobis Christus dedit, dicens: Cùm autem venerit Spiritus Paracletus, quem ego mittam vobis à Patre, ipse vos docebit, & suggeret omnia, quæ dixerò vobis. An Spiritum Sanctum vos habere iudicem indignamini? An potius hominem quàm Deum velletis elegissemus iudicem? Meritò in principio sermonis nostri dicere persuasimus, ne Spiritum Sanctum contristaretis. Blasphemia esset, si quis negaret Spiritum Sanctum dictare sententias, canones & decreta Conciliorum. In Actis Apostolorum hoc expressum auditis, cùm dixerint Apostoli, judicantes non esse servanda legalia: visum est Spiritui Sancto & nobis. Leo Papa inquit, sacrorum Patrum Canones Spiritu Dei conditos, & totius mundi reverentiâ comprobatos. Et Isidorus: & si quæ sunt alia Concilia, quæ sancti Patres Spiritu Dei pleni sanxerunt. Si spiritualis homo iudicat omnia secundum Apostolum, quantò magis ipse Spiritus Sanctus, per quem homo accipit ut sit spiritualis? quid est dicere, astitit medius iudex & arbiter, nisi quod ipsamet Synodus erit illa, quæ iudicabit, & arbitrabitur? non enim aliud iudicare & arbitrari poterit, quàm Spiritus Sanctus suggeret. Quid iterum aliud est dicere, astitit iudex, nisi quòd iudicabitur in Concilio, prout iudicatum est in Constantiâ? nam cùm sententia illa condemnationis Hussitarum, à Spiritu Sancto dictata fuerit, & ipse nesciat sententiam veritatis, utique cùm idem sit in omnibus Concilijs, id ipsum hîc veraciter iudicabit quod in illo.

Petrus de Alliaco de auctoritate Ecclesiæ, 2. cap. 3. partis.

Sed quod alia sit Theologiæ conformior, patet, quia in Actibus Apostolorum, auctoritas diffinendi attribuitur Concilio, & non specialiter Petro, ubi dicitur. Placuit nobis collectis in unum, &c. Et Beatus Gregorius

ix. di. can. Sicut ubi dicit se quatuor Concilia, sicut sancti Evangelij quatuor libros venerari, subdit causam, quia universali consensu constituta sunt: unde videtur sequi, quod autoritas diffiniendi, maximè in materiâ fidei, pertineat ad Concilium generale: & idem dicunt aliqui, quandò agitur de facto Papæ, quod patet in Concilijs Symachi, ubi dicunt Episcopi, Decernimus, & Synodali auctoritate roboramus, ut Synodalis ordinatio urgeat, & in superscriptionibus Episcoporum, dicitur his constitutis Synodalibus à nobis probatis atque firmatis, & multa alia hujusmodi.

Tertiò dico, quod ex præmissis sequitur, quod dicta schedula est erronea, & in se est destructiva autoritatis Concilij Pisani, & per consequens Domini nostri Papæ, & præsentis Concilij, quæ ex illo dependent: patet, quia dicta schedula, ponit & approbat, Concilium nullam per se auctoritatem habere, nisi ex capite, videlicet Papâ; & per consequens, non debere sententiare neque diffinire, tanquam principale, sed capite Concilio consentiente. Nam constat, quod Concilium Pisanum, non habuit auctoritatem sententiandi & diffiniendi à Papâ, tanquam ex capite, quia auctoritate Papæ non fuit congregatum, sed magis ipso contrâ-dicente, cum ibi duo contendentes fuerint condemnati, quorum alter erat Papa, sicut communiter tenebat Ecclesia Christiana.

Gerfonius in sermone pro viâ Regis Romanorum.

Prima lex in viâ pacis.

Assignetur pro primâ parte, quæ est de viâ pacis prima lex sive directio liberans iter nostrum à primo scandalo, quæ data est in sessione publicâ quinto Aprilis anni præsentis. Concilium generale potestatem à Christo immediatè habet, cui cuilibet cujuscunque statûs vel dignitatis etiam si Papalis existat, obedire tenetur in his, quæ pertinent ad fidem & extirpationem schismatis, ac generalem reformationem Ecclesiæ Dei in capite & in membris. Conscribenda prorsus esse mihi videretur in eminentioribus locis, vel insculpenda per omnes Ecclesias saluberrima hæc determinatio, lex vel regula tanquam directio fundamentalis & velut infallibilis adversus monstruosum horrendumque offendiculum, quod hætenùs positum erat per multos de Ecclesiâ in itinere mandatorum Dei, determinantes ex testibus grossæ non ad regulam Evangelicam & æternam acceptis, Papam non esse subjectum generali Concilio, neque judicari posse per ipsum. Quod præterea generale Concilium totum ab Christo robur immediatum sumebat. Nec poterat sine eo casu quocumque vel convocari vel stabiliri. Quod nemo poterat ei dicere, cur ita facis: quoniam solutus erat legibus & supra jus, & ita de plurimis, per quem blanda, fallax & subdola adulatio fovebat libidinem dominandi, & tyrannidem Ecclesiæ destructricem Papatum seu ejus usum convertebat, ita ut non pateret via reductionis seu pacis. Scripsit super hoc errore vel scandalo Reuerend. Pater Dominus Cardinalis Cameracens. præceptor meus inclytus dudum, & nuper antequam fieret hæc constitutio reputans esse perniciosissimum sic asserere, sicut & de multis dictis per quosdam innitentes suis juribus positivis annotavit. Nunc ex

quo jam lex posita est nec jam licet dubitare, probationes omittamus. Sola hæc probatio sufficeret. Si Ecclesiam non audierit, sic tibi ut ethnicus & publicanus.

Ioannes Gersonius de examinatione Doctrinarum Considerat. 2.

Superest quoque remedium Concilij generalis, cujus finalis, autoritativa, judicialisque potestas, fundata est indestructibiliter in illo verbo Christi de correctione fraternâ, quod si Ecclesiam non audierit, sit tibi sicut ethnicus & publicanus.

Ex propositione solemnè factâ Biturigibus, præsentè Rege, in Concilio Ecclesie Gallicanæ, per famosissimum Doctorem Magistrum Thomam de Corfellis Doctorem Parisiensem, & Nuncium Concilij Basileensis, anno 1440.

Quantum ad primum, satis notum est omnibus Christianis, quomodo in sacro Constantiensi Concilio, cum de reformatione Ecclesie in capite & in membris agendum esset, fuit solemniter definitum & declaratum, quod sacra generalis Synodus universalem Ecclesiam repræsentans, potestatem à Christo immediatè habet, cui quilibet, cujuscunque statûs & dignitatis, etiam si Papalis, obedire tenetur in his quæ pertinent ad fidem, ad extirpationem schismatis, & ad reformationem Ecclesie in capite, & in membris: & quod si in prædictis & pertinentibus ad ea contumaciter obedire contempserit, condignæ pœnæ subijciatur, & debitè puniatur, ad alia juris remedia, si opus sit, recurrendo. Nec dubium est hanc esse declarationem fidei Catholicæ, quæ est de auctoritate datâ Ecclesie immediatè à Christo, qui est veritas prima, & primum objectum fidei, à quo dependet universa fides nostra. Vigore autem hujus declarationis fuit postea editum capitulum, frequens, etiam postquam omnes obedientiæ ibidem advenerant, in quo statuta sunt pœnæ in casu quo schisma insurgeret, non sedente Concilio contra Papam, si non congregaret Concilium, infra annum, aut si personaliter ad ipsum non veniret, videlicet pœnæ cadendi à jure Papatus & inhabitationis ad omnes dignitates activè & passivè: quas pœnas non potuisset statuere ipsa Synodus Constantiensis in illum qui haberet verum jus in Papatu, nisi ad hoc auctoritatem immediatè à Christo habuisset, quem admodum in prædictâ declaratione ponitur. Deinde in 40. sessione ejusdem Synodi Constantiensis (quam impugnantes auctoritatem sacrorum Conciliorum pro se allegare volunt, & tamen contra eos multum facit) dicitur, quod sancta Synodus statuit, & decrevit quòd Papa futurus cum Concilio aut deputatis nationum habeat reformare Ecclesiam in capite & in membris, super certis articulis ibidem descriptis, ut de annatis, de collationibus beneficiorum, & alijs pluribus: inter quos articulos ponitur ille, item propter quæ & quomodo Papa possit corrigi & deponi. Ex hoc enim apparet primò quod in facto hujus correctionis & depositionis Papa subijcitur judicio Concilij generalis, quandò Concilium itatuit, & decrevit quòd Papa futurus habeat sic facere. Nam si Papa esset superior in hoc ipsi Concilio, Concilium non imposeret ei legem super hoc statuendo & decernendo; sed exhortaretur potiùs, vel supplicaret, aut aliquid hujusmodi: si enim

Et Thomas de Corfellis inter sacrorum litterarum Doctores insignis quo nemo plura ex decretis sacri Concilij distavit, vir juxta doctrinam mirabilis & amabilis sed modestâ quâdam verecundiâ semper intuens terram & velut latenti similibus conclusionibus late & clarè disseruit. Aneas Sylvius lib. 1. de Gestis Concilij Basileensis.

par

par in parem non habet imperium, à fortiori nec inferior in superiorem, In hoc etiam decreto 40. sessionis, non revocabatur in dubium, an Papa posset corrigi & deponi, imò illud præsupponebatur: sed decernebat Concilium, quòd magis particulariter experimerentur casus per Papam futurum, cum Concilio & deputatis nationum, propter quos Papa haberet corrigi & deponi, & modus per quem hoc fieret, & hoc intelligebatur in ijs quæ ad reformationem pertinent: nam ille articulus ponebatur, inter articulos reformationis faciendæ, sicut textus illius sessionis clarè ostendit.

Post hæc omnia, Papa Martinus cum toto Concilio dedit litteras ad Prælatos & Inquisitores, in quibus continentur articuli Ioan. Vuiclef, & Ioan. Hus, inter quos iste ponitur artic. 41. Non est de necessitate salutis credere, Romanam Ecclesiam esse supremam inter alias Ecclesias: super quo dicit Papa approbante Concilio, error est, si per Romanam Ecclesiam intelligat universalem Ecclesiam, aut Concilium generale, aut pro quanto negaret primatum Summi Pontificis super alias Ecclesias particulares. Deinde in interrogatorio in iisdem litteris posito, super quibus haberent interrogari suspecti de hæresi Hussitarum, ponuntur sequentia. Interrogetur utrum credat, quòd quodlibet Concilium generale etiam Constantiense universalem Ecclesiam repræsentet. Ex quibus manifestum est, quòd per Papam Martinum & Cardinales, qui tunc ibi communiter aderant 23. unà cum toto Concilio fuit approbatum, quòd Concilium generale habeat supremi-
tatem in Ecclesiam, & quòd universalem Ecclesiam repræsentabat. Et quia aliqui volunt dicere quòd declaratio supra posita, de potestate immediatè à Christo, &c. non fuit facta per Ecclesiam, eo quòd tunc non erant in Constantiâ omnes obedientiæ, sed sola obedientia Ioannis 23. patet quòd ex istis litteris Martini Papæ & totius Concilij apertè confutantur. Nam in prædictis interrogatorijs ponuntur sequentia. Item interrogetur utrum credat, quòd sententia lata super condemnatione articulorum Ioan. Hus, & Ioan. Vuiclef per sacrum, Concilium fuerit ritè & legitimè lata. Et tamen manifestum est quòd illa sententia fuit lata antequam essent ibi tres obedientiæ. Similiter etiam ponit interrogatorium de declaratione factâ in Concilio Constantiensi super communione Dominicæ Eucharistiæ sub utrâque specie, quæ fuit facta dum adhuc ibi erat sola obedientia Ioannis: & sic apparet ex decursu litterarum prædictarum, quòd Martinus approbat fuisse verum Concilium Constantiense repræsentans universalem Ecclesiam, non solum pro tempore quo jam ibi erant tres obedientiæ, sed etiam pro tempore præcedenti, in quo licet non ibi essent actu omnes, tamen omnes erant vocatæ, & postquam ibi fuerunt, approbaverunt ibi antea fuisse Concilium, sicut apparet ex tenore litterarum prædictarum, & sic auctoritate Apostolicâ & universalis Ecclesiæ, per Papam, Cardinales, & omnes qui tunc in Concilio Constantiensi aderant, confutatur ipsorum positio, qui nunc auctoritatem Conciliorum generalium impugnare volunt.

Patet etiam dictum eorum nullam habere apparentiam, quo dicunt prædictam declarationem de auctoritate immediatè datâ à Christo, &c. factam

fuisse solum pro Concilio Constantiensi, & non pro alijs, cum dicatur in prædictâ declaratione, Si quis, cujuscumque dignitatis, etiam si Papalis, statutis, & mandatis hujus sanctæ Synodi, & cujuslibet alterius Concilij generalis legitime congregati, obedire contempserit, &c. etiam, quæ apparentia moverit ad dicendum, quod Concilium Constantiense habuisset immediate auctoritatem à Christo, & alia non; quodque quatuor prima Concilia generalia, quæ tantæ auctoritatis fuerunt, non habuerunt immediate auctoritatem à Christo, & Concilium Constantiense illam habuerit.

Sed deinde videamus, quomodo in sacro Basileensi Concilio, & per universalem Ecclesiam, & expressè per Sedem Apostolicam hæc auctoritatis Conciliorum roborata sit. Notum est quod secundâ sessione Concilij Basileensis fuit repetita declaratio illa, quæ in Concilio Constantiensi facta fuerat, dicente sanctâ Synodo quod ipsum in decretis suis insequi volebat, & eandem deinceps in pluribus decretis & Epistolis repetijt. Cumque post attentatam prætentam dissolutionem Concilij, venissent Oratores Summi Pontificis qui pro tempore erat, argumentantes plura contra Conciliorum auctoritatem, fuit eis facta solemnitas responsio, quæ incipit, cogitanti huic sacre generali Synodo, satis per mundum divulgata, in quâ multipliciter fuit elucidata doctrina illa de auctoritate Conciliorum, fuitque responsum argumentationibus quæ in oppositum adducebantur: & post hæc omnia Summus Pontifex qui pro tunc erat, adhæsit Concilio hanc doctrinam notoriè tenenti & promulganti: dixitque ipsum ab initio sui fuisse legitime continuatum, non obstante dissolutione per eum factâ.

Aneas Sylvius de gestis Concilij Basileensis. lib. 1.

Vbi verò in Spiritu Sancto congregantur Episcopi & Sacerdotes Concilium celebrantes, licet non omnes adsint, quia tamen legitime vocatio facta est, jam non in Papâ, sed in Concilio plenitudo potestatis consistit, statimque ut incipit Concilium esse, incipit Papa superiorem habere.

Ibid. Plus etiam si licet dico, omnia equidem quæ generale Concilium diffinit, sub simili pœnâ, tenemur credere, idque pulcherrimè videtur Augustinus adstruere, ait enim quod Evangelio non crederet, nisi auctoritas Ecclesiæ se commoveret, Ecclesiamque pro Concilio nominavit, nec enim Ecclesia utique diffusa, sed in Concilio congregata de receptione Evangeliorum statuit. Eoque fit, ut quemadmodum strinxit nos Concilium ad credulitatem illorum, sic & alia nobis credenda offerre possit. Vnde Martinus quintus dum adhuc Constantiæ degeret, sacro approbante Concilio, litteras sub plumbeâ bullâ emisit, quæ articulos enumerat, super quibus interrogari deberent qui in suspensionem hæresis inciderent, inter quos etiam illum ponit, an credat sacrum generale Concilium potestatem habere immediate à Deo. ejusque ordinationes ab omnibus Christi fidelibus esse recipiendas, quod si negaret, hæreticus haberetur.

Nicolaus Cusanus de concordantiâ Catholicâ. Lib. 2. cap. 34.

Post hæc secundâ parte, difficultatem majoris Conciliorum universæ Ecclesiæ, super omnem particularem auctoritatem singularis præsidis aut Sy-

nodilocalis, volens indagare, ex hoc fundamento primo intellectum discursivum direxi, hanc apprehendens conclusionem. Si universalis Catholica Ecclesia infallibiliter per Christi assistentiam dirigitur, tunc concurrente omnium Christianorum consensu, ad quamcumque conclusionem necessitatem salutis includentem, necessariò sequitur illam Christianam fidem, & veram. Universale verò Concilium dictans talem conclusionem, consensu & legatione omnium fidelium, necessariò ex Christi assistentiâ, & Spiritu Sancto inspirante, verè & infallibiliter dictat eandem. Nulla enim potest esse veritas ad æternam salutem dirigens, nisi per Christum. Universale autem Concilium, ex Præsibus & Legatis collectum, qui ad ipsam congregationem rei investigabiles, dubio in Provinciâ propriâ non digesto, dum sic in vago confluunt ad consulendum, consensu subjectorum non apportato: ad hæc si ritè & legitimè convocatum, & omnibus vocatis collectum liberrimè celebratum, & justè finitum, cum omnium consensu sententiam in quæstionibus salutem fidelium concernentibus dictaverit, propter propinquam representationem totius Catholicæ Ecclesiæ, & propter omnium fidelium consensum, qui per Legatos ac Præsides concurrat, nunquam legimus errasse: omnes autem Provinciales Synodos, ac etiam Romanos Pontifices, hoc privilegium non attingit. Et quoniam ob varias præsertim recentiorum Iuristarum, ac Theologorum Scripturas, qui Papalem etiam super ipsas Synodicas auctoritates exaltant potentiam, necessarium fuit inquirere concordantias Scripturarum, remanente veritate præfatâ: repertas differentias inter universale Catholicæ Ecclesiæ, ac universale nationis regni, vel Patriarchale, juxtâ gesta Conciliorum (quæ quidem gesta, ut 91. dist. c. 1. Legitur, approbata sunt) inserui, ut quisque intellectâ differentiâ facilè videat hoc verum scilicet, quod universale Concilium Catholicæ Ecclesiæ supremam habet potestatem in omnibus, super ipsum Romanum Pontificem.

Almainus de auctoritate Ecclesiæ. cap. 8.

Ad sextum dicitur primò, quod omnes auctoritates quæ regulariter adducuntur, sunt ipsorum Summorum Pontificum, qui (ut in pluribus fimbrias suas nimis extendentes, sibi attribuerunt quod est Ecclesiæ proprium: nihilominus, ad primam quæ adducitur ex capite significasti, de electione & electi potestate, dicitur quod illud est intelligendum de auctoritate relatâ ad hoc, quod Concilia generalia non possunt regulariter esse legitimè congregata, nisi per vocationem Papæ, de quâ auctoritate habetur 17. dist. per totum. Sed postquam Concilia generalia sunt auctoritate Papæ, vel aliter congregata, tunc non habent suam auctoritatem à Papa, sed immediatè à Christo, & illi potestati subicitur Summus Pontifex, sicut minister domino.

Almainus de potestate Ecclesiasticâ & Lâicâ cap. 15.

Istis suppositis in prima propositio, Concilium generale legitimè congregatum, immediatè à Christo habet illam potestatem coercitivam in foro exteriori & publico, loquor enim de potestate quæ respicit forum exterius: nam Concilium generale non habet potestatem consecrandi, neque absolvendi sacramentaliter, cum non sit Sacerdos, est solummodò quæstio de

potestate jurisdictionis in foro exteriori, quam auctoritatem habet à Christo immediatè, & non à Papâ, ut dicunt Iuristæ. Patet propositio Matth. 18. Loquebatur Dominus ad Petrum immediatè, Si peccaverit in te frater tuus, &c. Tandem dicit, Si Ecclesiam non audierit, sit tibi tanquàm ethnicus & publicanus. Postea subjunxit in plurali, quæcumque solveritis, &c. Ergò Christus dedit auctoritatem Ecclesiæ cognoscendi per hoc, quod dicit dic Ecclesiæ, & sic, ut benè dicit Gerson, non dic Ecclesiæ, id est, Prælatis Ecclesiæ, quia loquebatur Petro, qui non potest esse accusator, testis & iudex: idè ibidem capitur Ecclesia pro aggregatione Prælatorum. Dedit ergò potestatem Ecclesiæ cognoscendi, &c. Ergò Concilium generale repræsental immediatè Ecclesiam universalem, quia constituitur ex cujuslibet Ecclesiæ partiali membro, habet potestatem cognoscendi super quemcumque, & cognitione habitâ sententiandi, & contra non parentes exercendi pœnam & censuras Ecclesiasticas: & in illâ auctoritate fundant se Doctores, quod Concilium generale habet immediatè à Christo potestatem jurisdictionis coërcitivam. Habitum est supra, quomodo potestas Ecclesiastica jurisdictionis, saltem quæ respicit forum publicum, est toti Ecclesiæ à Christo immediatè communicata, quod patet, Matth. 18. Si peccaverit in te frater tuus, statim subdit dic Ecclesiæ, in quo verbo, est data auctoritas cognoscendi de crimine, quia frustrâ fuisset dicere Ecclesiæ, nisi Ecclesia auctoritatem haberet, & si est data Ecclesiæ potestas cognoscendi, & per consequens puniendi, id est, excommunicandi: ergò ex primâ institutione Christi, auctoritas jurisdictionis est Ecclesiæ communicata, & per consequens Concilio generali Ecclesiam universalem repræsentali, quia constituitur ex aliquo membro cujuslibet Ecclesiæ particularis.



p. 100. En second lieu, il faut remarquer que tout le Concile reconnoist encore que le Pontife Romain est souverain Juge, auquel il appartient de déterminer en dernier ressort les causes majeures; & que les affaires plus importantes de l'Eglise sont soumises à son jugement, duquel il n'y a point d'appel. Sixième proposition de Jacques de Vernant.

p. 279. C'est une chose inouïe dans les Conciles generaux d'examiner les jugemens du Souverain Pontife.

p. 244. Apres cela il faut estre aveugle ou malicieux pour nier la souveraine autorité que Nostre Seigneur a donnée à saint Pierre, & au Pape son successeur, pour juger & pour terminer en dernier ressort les questions de la Foy.

p. 428. De ces paroles vous devez apprendre trois veritez, la premiere, &c. la seconde, &c. Enfin qu'un Concile general ne peut reſtablir un Eveſque dans ſon ſiege, mais que cette puiſſance appartient ſeulement au Souverain Pontife.

C E N S V R A.

C E N S V R E.

Ha quatuor propositiones falſa ſunt, & quatenus quadam aſſerunt, & alia innuunt, in nullo caſu à Summo Pontifice appellari poſſe; ſacra Conciliorum authoritati detrahunt, ac germanis Eccleſia Gallicana Libertatibus ſunt contraria.

Ces quatre propositions ſont fauſſes, & entant que quelques-unes aſſerunt, & les autres innuënt, qu'on ne peut appeller du Pape en nul cas, derogent à l'authorité ſacrée des Conciles, & ſont contraires aux veritables libertez del'Eglise Gallicane.

Ex instrumento revocationis Fratris Ioannis Sarraſin Prædicatoris Decreto Facultatis factæ, an. 1429.

De l'Acte de revocation de Frere Jean Sarraſin, de l'Ordre des Freres Preſcheurs, faite par l'Ordre de la Faculté, l'an 1429.

Septima. Aliqua poteſtas ſcilicet poteſtas Eccleſia de iure poteſt aliquid & in certis caſibus contra Summum Pontificem.

7. Verité. Quelque puiſſance, ſçavoir la puiſſance de l'Eglise, peut quelque choſe de droit, & en certains cas contre le Pape.